

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Recovera Využití zdrojů a. s.**, se sídlem Španělská 1073/10, Praha 2 (dříve SUEZ Využití zdrojů a.s. a SUEZ CZ a.s.), zastoupená JUDr. Lenkou Příkazskou, advokátkou se sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2018, č. j. MZP/2018/580/918,39854, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2021, č. j. 8 A 137/2018-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Česká inspekce životního prostředí (ČIŽP) uložila žalobkyni v rozhodnutí ze dne 14. 3. 2018, č. j. ČIŽP/49/2018/3087, pokutu 980 000 Kč za spáchání tří přestupků: 1) žalobkyně jako provozovatelka spalovny průmyslových odpadů neprodleně neohlásila havarijní událost (únik kapalných odpadů do vodního toku Odry); 2) žalobkyně spalovnu neprovozovala v souladu se závaznými podmínkami integrovaného povolení (nedodržení opatření pro předcházení haváriím, nedodržení podmínek pro skladování a manipulaci se závadnými látkami, kdy došlo k jejich smísení se srážkovými vodami, a skladování kontejnerů se závadnými látkami mimo vodohospodářsky zabezpečené plochy); 3)

žalobkyně nezabránila smísení srážkových vod s úkapy závadných látek ropného charakteru a jejich následnému odtoku do vpusti dešťové kanalizace. Přestupek 1) je vymezen v § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci) ve znění do 30. 6. 2017, přestupek 2) v § 37 odst. 4 zákona o integrované prevenci a přestupek 3) v § 125g odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon) ve znění do 30. 6. 2017.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí ČIŽP odvolání, které žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí ČIŽP potvrdil. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k městskému soudu, který ji napadeným rozsudkem zamítl. Podle městského soudu žalovaný sice aplikoval nesprávný právní předpis [zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (nový přestupkový zákon) namísto zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (starý přestupkový zákon)], ale toto pochybení bylo pouze formální povahy (správní orgány užily novější předpis kvůli procesním institutům, které mohly být pro žalobkyni příznivější, žádný však nepoužily, předpis jako takový pro žalobkyni tedy výhodnější nebyl, a proto neměl být aplikován). Jeho důsledkem byla jen nesprávná terminologie a chybné odkazy na ustanovení zákona. Práva žalobkyně tedy nebyla zkrácena. Proti žalobkyni vedla ČIŽP dvě správní řízení o odpovědnosti za jiné správní delikty, ale tato řízení se týkala porušení povinností v různých oblastech veřejné správy, proto nebyly naplněny podmínky pro vedení společného řízení. Správní orgány tedy neměly povinnost při ukládání pokuty aplikovat zásadu absorpce. Žalovaný také nemusel přistoupit k výsledku svědků navržených žalobkyní, protože jejich výpověď by byla v kontextu případu nadbytečná. Městský soud přisvědčil i závěru žalovaného o tom, že žalobkyně skladovala závadné látky na nezabezpečené ploše a že došlo k jejich smísení s dešťovými srážkami.

II. Argumentace účastníků řízení

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.).

[4] Stěžovatelka upozorňuje, že mimo správního řízení v nyní projednávané věci s ní ČIŽP vedla ještě řízení, které vyústilo v rozhodnutí ze dne 7. 8. 2017, č. j. ČIŽP/49/2017/779. ČIŽP jí uložila pokutu ve výši 100 000 Kč za provozování spalovny v rozporu s podmínkami integrovaného povolení při nakládání s odpady (umístění odpadů v rozporu s provozním řádem zařízení). Správní orgány měly při ukládání sankce použít zásadu absorpce, protože podmínky pro vedení společného řízení byly naplněny. Obě správní řízení se totiž týkala porušení právních povinností ve stejné oblasti veřejné správy, v oblasti práva integrované prevence.

[5] Stěžovatelka také nesouhlasí s městským soudem, že aplikací nesprávného právního předpisu správní orgány nezasáhly do jejích práv. Kvůli této vadě není zřejmé, jakým způsobem správní orgány vyhodnotily její odpovědnost za všechny projednávané jiné správní delikty. Stěžovatelka dále namítá, že výpověď jí navržených svědků nebyla nadbytečná. S největší pravděpodobností došlo k nenahlášení havárie kvůli excesu jejich

pokračování

zaměstnanců a tato skutečnost měla být zohledněna jako liberační důvod nebo při ukládání sankce.

[6] Od havárie je dešťová kanalizace ve stěžovatelčině zařízení součástí uzavřeného systému, a kontaminovaná srážková voda proto nemůže uniknout do okolí a ohrozit životní prostředí nebo zdraví člověka. Stěžovatelka přiložila ke kasační stížnosti také rozhodnutí o povolení změny dokončené stavby vodního díla a kolaudační souhlas k využití dešťových srážek a dešťové kanalizace pro její vnitřní výrobní potřeby. Tuto dokumentaci byla připravena předložit již během ústního jednání u městského soudu, nicméně soud se jí během jednání nedotázal, jestli hodlá přednést další návrhy na dokazování, ani ji neinformoval o skončení dokazování. Tímto postupem byla zkrácena na svých právech, resp. soud zasáhl do jejího práva na spravedlivý proces. Závěrem stěžovatelka podotýká, že se správní orgány dopustily vícera pochybení, která však městský soud samostatně neposoudil jako natolik závažná, aby se stala důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Podle stěžovatelky tato pochybení ve svém souhrnu ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost vést měla.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Podmínky pro vedení společného řízení splněny nebyly. Aplikace nesprávného právního předpisu neměla žádný vliv na výsledek odvolacího řízení. Ve vztahu k navrženým svědkům a stěžovatelkou tvrzeném excesu zaměstnanců připomíná, že odpovědnost právnických osob za jiné správní delikty se posuzuje bez ohledu na zavinění. Dešťová kanalizace slouží stále jen k odvádění srážkových vod. Stěžovatelka neprokázala, že by byla oprávněna používat ji k jiným účelům. I když svoji kanalizaci uzavřela a nedochází k odtoku závadných látek, neznamená to, že by se stala součástí technologie spalovny. K tomu by byla potřebná změna integrovaného povolení, což stěžovatelka nedoložila. Argumentace stěžovatelky navíc popírá samotný princip zacházení se závadnými látkami podle § 39 odst. 1 vodního zákona, protože její laxní přístup při zacházení se závadnými látkami na nezabezpečených plochách vede ke vzniku srážkových vod s obsahem závadných látek nebo k úniku kapalných odpadů na nezabezpečené plochy a do kanalizace.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejdříve se NSS vypořádal s námitkou porušení práva na spravedlivý proces během ústního jednání u městského soudu. Tato námitka není důvodná. Městský soud stěžovatelku výslovně informoval, že hodlá o věci rozhodnout a stěžovatelce muselo být zřejmé, že má poslední příležitost podat důkazní návrh. Povinnost soudu poučit účastníky řízení, že musí uvést všechny rozhodné skutečnosti a označit všechny důkazy dříve, než ve věci vyhlásí rozhodnutí, je zakotvena v § 119a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (o. s. ř.). Jak ale vyplývá z rozhodnutí NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 1 As 145/2014-61, odst. 62, vzhledem ke zvláštní úpravě jednání v § 49 s. ř. s., koncipované s ohledem na

odlišný význam jednání a zejména dokazování ve správním soudnictví (správní soudnictví spočívá zejména na přezkumu činnosti správních orgánů, kdy těžištěm není primární nalézání skutkového stavu věci dokazováním), není v řízení před správními soudy namístě užití § 119a o. s. ř. Městský soud tedy nebyl povinen se stěžovatelky dotázat, zda navrhuje provedení důkazů. Nutno dodat, že městský soud shrnutím obsahu správního spisu dokazování neprováděl, protože jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS, obsah správního spisu není bez dalšího považován za důkaz.

[11] Jak také vyplývá ze zvukového záznamu jednání, stěžovatelce nebylo během jednání zabráněno navrhnout provedení zmíněných listin jako důkazů. Stěžovatelka je mohla soudu předložit během přednesu žaloby a také po rekapitulaci obsahu správního spisu. Předseda senátu poté účastníkům sdělil, že o žalobě lze rozhodnout na základě podkladů ve správním spisu. Poté dal stěžovatelce slovo k přednesení závěrečného návrhu. Stěžovatelce muselo být v tuto chvíli zřejmé, že jednání se blíží ke konci a soud je připraven ve věci meritorně rozhodnout. V rámci takto uděleného slova mohla stěžovatelka navrhnout provedení připravených důkazů, ale neučinila tak. S ohledem na to dospívá NSS k závěru, že městský soud svým postupem neporušil stěžovatelčino právo na spravedlivý proces.

[12] Podle stěžovatelky měl žalovaný při uložení sankce uplatnit absorpční zásadu vzhledem k výše uvedenému rozhodnutí ČIŽP č. j. ČIŽP/49/2017/779. Tato námitka není důvodná. Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 2. 2. 2023, č. j. 9 As 29/2021-33, odst. 31, předpokladem pro aplikaci absorpční zásady je možnost vést o sbíhajících se přestupcích společné řízení. Tyto závěry jsou použitelné jak v řízení podle starého přestupkového zákona, tak i podle nového přestupkového zákona (odst. 32 citovaného rozsudku).

[13] Obě řízení byl sice příslušný vést týž orgán ve smyslu § 57 odst. 1 starého přestupkového zákona, nicméně nebyla naplněna druhá podmínka, tedy že se stěžovatelka dopustila jiných správních deliktů týkajících se porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy. Městský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelce byla uložena pokuta nejdříve za porušení právních povinností v oblasti nakládání s odpady (rozhodnutí ČIŽP č. j. ČIŽP/49/2017/779) a poté v oblasti vodního práva. Ke stejnému závěru dospěl již NSS v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 124/2017-51, odst. 21, který uvedl, že řízení o správních deliktech na úseku vodního práva, nakládání s odpady a ochrany přírody a krajiny mohla být vedena samostatně, což vylučuje aplikaci zásady absorpce. NSS zároveň nesouhlasí, že by tento závěr byl v nyní citovaném rozsudku vysloven ve vztahu k zásadě *ne bis in idem*, a proto zde není použitelný. NSS se ve větší části rozsudku skutečně zabýval zásadou *ne bis in idem*, ale v tomto odstavci reagoval na námitku stěžovatelky, že měl správní orgán vést společné řízení a aplikovat zásadu absorpce.

[14] Nic na tomto závěru nemění skutečnost, že stěžovatelce byla v obou řízeních uložena pokuta za porušení právní povinnosti vyplývající ze zákona o integrované prevenci. Oblast práva integrované prevence totiž nepředstavuje oblast veřejné správy ve smyslu § 57 starého přestupkového zákona.

pokračování

[15] K pojmu oblast veřejné správy se NSS vyjádřil v rozsudku ze dne 21. 12. 2020, č. j. 7 As 61/2020-23, odst. 10 (sice ve vztahu k § 88 odst. 1 nového přestupkového zákona, nicméně tato podmínka byla za účinnosti starého přestupkového zákona stejná), podle něhož je kritériem pro vedení společného řízení společný druhový objekt přestupků. K obdobnému závěru dochází i komentář k § 88 odst. 1 nového přestupkového zákona. Stejnou oblastí veřejné správy chápe oblast stanovenou jednotlivými zvláštními zákony. Přestupky postihují chování, která mají negativní dopad na shodný veřejný zájem, protože spolu věcně souvisí a je namístě, aby byly sankcionovány společně. Tento veřejný zájem je třeba definovat jako druhový nebo skupinový objekt přestupků, nikoli jako objekt obecný (Bohadlo, D. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018, komentář k § 88).

[16] Jak vyplývá z § 2 odst. písm. g) zákona o integrované prevenci, integrovaným povolením se rozumí rozhodnutí, kterým se stanoví podmínky provozu zařízení a které se vydává namísto rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a souhlasů vydaných podle zvláštních právních předpisů v oblasti životního prostředí, ochrany veřejného zdraví a v oblasti zemědělství, pokud to tyto předpisy umožňují. Oblast práva integrované prevence nelze považovat za jednu oblast veřejné správy, protože zároveň chrání více veřejných zájmů. Význam pojmu oblast veřejné správy je proto nutné hledat v rámci jednotlivých složkových předpisů, kde integrované povolení nahrazuje jednotlivé akty podle nich vydané.

[17] Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěrem městského soudu, že aplikací nesprávného právního předpisu nebylo zasaženo do jejích práv. V důsledku této vady není nijak seznatelné, jakým způsobem vyhodnotily správní orgány její odpovědnost za všechny projednávané jiné správní delikty. Tato námitka je také nedůvodná. Správní orgány použily v řízení nový přestupkový zákon s ohledem na možnost využití nových procesních institutů, které mohly být pro stěžovatelku výhodnější. Vada jejich postupu spočívala v tom, že po zjištění, že se mírnější procesní instituty podle nového přestupkového zákona nepoužijí a postavení stěžovatelky se nezmění, nepoužily namísto toho starý přestupkový zákon. Pokud by totiž použití nového přestupkového zákona bylo pro stěžovatelku výhodnější, byly by povinny jej v souladu s obecnou zásadou správního trestání vyjádřenou v rozsudku NSS ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 As 43/2019-40, publ. pod č. 4162/2021 Sb. NSS, odst. 24, aplikovat.

[18] Městský soud postupoval v souladu s výrokem II. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, publ. pod č. 1926/2009 Sb. NSS, podle kterého je použití nesprávného právního předpisu důvodem pro zrušení přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu či rozsudku krajského soudu, pokud mohlo mít za následek nesprávné posouzení pro věc rozhodujících skutkových nebo právních otázek obsažených v námitkách. Soud však nezruší takové rozhodnutí, u něhož je bez rozsáhlejšího dokazování možné dospět k závěru, že i přes použití práva, které na věc nedopadá, by výsledek při použití práva odpovídajícího byl týž. Protože výsledek by i při použití odpovídající právní úpravy byl stejný (paradoxně to byl i důvod nesprávnosti daného postupu), městský soud dospěl k závěru, že toto pochybení žalovaného nezakládá důvod pro zrušení jeho rozhodnutí. Stěžovatelka ostatně kromě obecné námitky nejasnosti

způsobu vyhodnocení její odpovědnosti za všechny projednávané jiné správní delikty nijak konkrétně netvrdila, že by pro ni mohl být výsledek řízení při použití starého přestupkového zákona příznivější. NSS přitom neshledal, že by použitím nového přestupkového zákona vznikly stěžovatelkou tvrzené nejasnosti ohledně její odpovědnosti za jiné správní delikty.

[19] Stěžovatelka namítá, že nepřipuštěním jejího návrhu na výslech svědků – jejích zaměstnanců – byla porušena zásada materiální pravdy, protože exces zaměstnanců při nenahlášení havárie nemohl být zohledněn jako liberační důvod či jako důvod pro zmírnění sankce. Tato námitka není důvodná.

[20] Ve vztahu ke stěžovatelkou tvrzenému excesu zaměstnanců je vhodné připomenout rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 As 213/2016-60, publ. pod č. 3642/2017 Sb. NSS, odst. 20, podle kterého je pro posouzení, jestli je právnická osoba odpovědná za jednání svého zaměstnance, podstatné, zda k porušení právních povinností došlo v místní, časové a věcné souvislosti s činností právnické osoby, jestli tedy při činnosti, již byla škoda způsobena, zaměstnanec sledoval zejména z objektivního i subjektivního hlediska plnění svých pracovních úkolů. Pokud tomu tak nebylo, právnická osoba nemůže být za daný čin odpovědná. Teprve až po tomto posouzení přichází na řadu otázka aplikace liberačních důvodů.

[21] Jak ale vyplývá z rozsudku NSS ze dne 21. 10. 2021, č. j. 2 As 352/2020-55, odst. 25, jestliže se právnická osoba dovolává rozsudku NSS č. j. 9 As 213/2016-60, musí nejprve tvrdit, že by jí bylo přičítáno pochybení jejích zaměstnanců, kteří v rozhodné době neplnili pracovní úkoly. Stěžovatelka však nezpochybňovala, že by čištěním havarijní vany skladu kapalných odpadů její zaměstnanci vykonávali pracovní úkoly, ani že by se neohlášení úniku závadných látek stalo mimo místní, časovou a věcnou vazbu k její činnosti. Netvrdila ani, že by obdobně jako v rozsudku č. j. 9 As 213/2016-60, její zaměstnanci své pracovní povinnosti porušili úmyslně.

[22] Stěžovatelka sice odkazuje na exces zaměstnanců, nijak konkrétně však neuvádí, v čem měl tento exces spočívat. V žalobě pouze obecně tvrdila, že nemá žádnou věrohodnou povědomost o havárii ani o tom, co jí předcházelo. Muselo se tedy podle ní jednat o exces zaměstnanců, kteří v rozporu s havarijním plánem únik závadných látek neohlásili svému nadřízenému. Stěžovatelka ani neuvedla, z jakého důvodu chová vůči svým zaměstnancům toto podezření. Podrobněji se nevyjádřila ani v průběhu správního řízení, kdy ze správní spisu vyplývá, že pouze obecně navrhla výslech několika svých zaměstnanců bez uvedení konkrétního důvodu.

[23] Jak plyne z výše citovaného rozsudku NSS č. j. 9 As 213/2016-60, odst. 28, obecně není nutné prokazovat neexistenci excesivního jednání, ta se naopak presumuje. Městský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že správní orgány neměly důvod zaměstnance vyslýchat. Stěžovatelka totiž nijak konkrétně přičitatelnost jednání svých zaměstnanců nezpochybňovala. Stejně tak je správný závěr městského soudu o tom, že stěžovatelka netvrdila skutečnosti odůvodňující aplikaci § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci. Jak totiž vyplývá z výše citovaného rozsudku NSS č. j. 2 As 352/2020-55, odst. 22, a v něm citované judikatury, právnická osoba se nemůže zprostit své odpovědnosti odkazem na

pokračování

porušení povinnosti vlastními zaměstnanci. Pokud zákon podmiňuje liberaci úsilím (jako nyní § 38 odst. 1 zákona o integrované prevenci), musí se jednat o aktivní činnost k zabránění porušení povinností. Protože liberační důvod představuje výjimku ze zásady objektivní odpovědnosti, uplatní se pouze ve výjimečných a opodstatněných případech. Mezi liberační důvody tedy nepatří ani odkaz na porušení povinnosti zaměstnance, ani přijetí všeobecných preventivních opatření spočívajících zejména v průběžném školení zaměstnanců.

[24] Stěžovatelka dále namítá, že přes smísení závadných látek a srážkových vod v dešťové kanalizaci nemůže dojít k jejich úniku a ohrožení životního prostředí. Tato námitka není důvodná. Stěžovatelka byla shledána odpovědnou za jiné správní delikty, jejichž podstatou je primárně nezabránění smísení srážkových vod a závadných látek. NSS se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že na tomto závěru nic nemění skutečnost, že takto kontaminovaná srážková voda nemůže z dešťové kanalizace uniknout. Povinností stěžovatelky podle kapitoly „3.3.8 Zpevněné zabezpečené plochy – SO 14“ Plánu opatření pro případy havarijního zhoršení jakosti vod spalovny průmyslových odpadů je zabezpečit vodohospodářské plochy tak, aby nemohlo dojít k průniku kapalin do okolního prostředí a podzemních a povrchových vod (mezi ty patří i srážkové vody definované v § 5 odst. 3 vodního zákona jako povrchové vody vzniklé dopadem atmosférických srážek). Smyslem této povinnosti, stejně jako § 39 odst. 4 písm. a) vodního zákona, je mimo jiné také zabránit smísení srážkové vody se závadnou látkou. I když stěžovatelka zabránila úniku, stále je odpovědná za to, že nezabránila kontaminaci srážkových vod. Nebylo tedy potřebné prokazovat ohrožení životního prostředí.

[25] V rozsahu argumentace, kterou stěžovatelka vyvrací, že kontejnery se závadnými látkami skladovala mimo vodohospodářsky zabezpečené plochy, se jedná o nepřípustné námitky ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., protože stěžovatelka je neuplatnila v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla. V tomto smyslu byly bezpředmětné i dokumenty rozhodnutí o povolení změny dokončené stavby vodního díla a kolaudační souhlas k využití dešťových srážek a dešťové kanalizace pro vnitřní výrobní potřeby stěžovatelky. Samotná povaha dešťové kanalizace je totiž rozhodná až ve vztahu k přestupku 2.B.c), u přestupků označených 2.B.a) a 2.B.b) spočívá porušení povinnosti v nezabránění smísení srážkových vod se závadnými látkami. Naproti tomu podstatou přestupku 2.B.c) je skladování závadných látek mimo vodohospodářsky zabezpečené plochy, tedy na nezabezpečené zpevněné ploše odkanalizované do dešťové kanalizace. Stěžovatelka nicméně v žalobě pod žalobním bodem f), který obecně rozporoval zákonnost přestupku 2.B spočívajícího v nedodržení podmínek pro skladování a manipulaci se závadnými látkami, polemizovala toliko s tím, že by kontaminované srážkové vody mohly uniknout z dešťové kanalizace a tím ohrozit životní prostředí. Nevyjádřila se však k povaze dešťové kanalizace ve vztahu k přestupku 2.B.c).

[26] Stěžovatelka spatřuje nesprávné právní posouzení městského soudu rovněž v tom, že neshledal nezákonnost rozhodnutí žalovaného z důvodu více drobných pochybení, které jednotlivě nezákonnost nezpůsobí, ale činí tak až jejich souhrn. Tato námitka také není důvodná. Předně městský soud neshledal existenci všech pochybení, které stěžovatelka v závěru kasační stížnosti vyjmenovává (např. tvrzené nedostatky výroku

prvostupňového rozhodnutí, srov. bod 73 napadeného rozsudku). Stěžovatelka nadto nijak konkrétně neodůvodnila, proč by měl souhrn pochybení žalovaného způsobit nezákonnost jeho rozhodnutí. Jak zmiňuje komentář k § 78 s. ř. s., správní soudy nekontrolují dodržování všech procesních fines a procedurálních pravidel pro tato pravidla samotná, ale vždy se musí zvažovat, zda porušení procesních pravidel mohlo mít alespoň teoretický dopad na výsledek řízení (KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 641). Není tedy zřejmé, v jakém směru by jistý specifický souhrn pochybení mohl mít alespoň teoretický dopad na výsledek řízení.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Stěžovatelka se svými námitkami neuspěla. NSS nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jako úspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2023

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu